

Hr. Redaktør!

Jeg beider Dem venligt at optage nedenstående Linier:

Jeg takter Mr. Nielsen, fordi han har været saa venlig at opgive Navnet paa Digtet, „Vor Tid“'s originale Forfatter. Det er imidlertid aldeles ikke min Hensigt at omgaae med literære Tysnerier, ej heller har jeg nogen Mani for at se mit Navn i Avisen.

Til Oplysning for „Stjernen“'s Læsere, skal jeg imidlertid fremsætte at jeg horte nogle af disse Vers citeret for flere Aar tilbage, medens jeg opholdt mig paa et Besøg i Danmark; de tiltalte mig i en saadan Grad, at jeg lige siden har erindret dem, og da jeg mente at de maatte funde interessere flere end mig, blandede jeg dem sammen med nogle af mine egne og sendte dem til „Stjernen“, uden at have mindste Anelse om hvorfra de stammede. Da Hr. N. C. Nielsen imidlertid har været saa venlig at hente de min Opmarksomhed derpaa, saa frastiger jeg mig herved at Ret til ovennævnte „Digt“, og hvis disse Linier skulde komme Mr. Zacharias Nielsen for Øje, beider jeg ham tilgive mig hvis jeg har forbrudt mig imod ham, thi fra de danske Folkestridigheder agter jeg sandelig Intet at skjæle; for dem nærer jeg den dybeste Ærefrygt og Respekt. Thi:

De vidner: at Danmarks Kælehaand Er vælet af Sovaens Daale. Og aldrig mere skal Trældoms Vaand Hvile tungt over Skrift og Tale. De vidner: at Frihedens Vind og Liv Fremtalttes ved Staberens Almagts Bliv. Kong Frederik løste det danske Kolt Af Trældoms fornedrende Vænte. Og Koffemønnen, som Hjertes Kolt Sig hæver paa Frihedens Ringe. Lad hver en Danst, gennem Dødt og Godt, Erindre den folkvenlige Trod.

Mødtag min hjertelige Tak, Mr. Nielsen.

Ærbødigst,

Peter E. Nielsen.

Døgenigten i Amerika.

(Efter „Pacific Standard“.)

Hvem har ikke maadt Døgenigten i Amerika, det ulykkelige Menneske, der har faaet en god, men for en stor Del fejlagtig Opdragelse i Hjemmet? Bladet „Herold“ i Milwaukee giver følgende træffende Skildring af Døgenigten:

„Det hjælper ikke, Knekten maa til Amerika!“ I hvor mange Familier i Europa har dette ikke lydt som Faderens eller Formyndereens afgjørende Bestemmelse, naar Sønnen i Huset ikke vilde foretage sig noget nyttigt, men stædigt brøgte sig Skam over Familien ved sine gale Streger. Det har maatte ikke altid været onde Streger, underviden kun dumme, for hvis Skuld nu det sorte Haar maa bort fra Hjemmet. Til Held for ham, hvis det kun var dumme Streger. Det i Kasteaand opdragne „gode Selskab“ forslaaer det ikke, naar en Mand, der ikke passer ind i Sænskehaalerne, slaar ud af Rebet en Gang. Vagenfor mangan en dum Streg skuler sig en dygtig Karl, der under friere Forhold nok kan bringe det til noget. Men ligemeget om det er dumme eller flette Streger: Knekten maa bort. Rejspengene straaes sammen. Jo mere velhavende en Familie er, desto mindre Ulejlighed foraarjaager dette. Moderen sælber mangan hemmelig Taare; det er dog hendes Hjerteblod, hun skal stilles ved, og med bange Anelser forudser hun Fremtiden; dog ogsaa dette maa overvindes. I den Kahyt sejler Sønnen over Havet: Nu, Døgenigte rejser i Regelen ikke som Mellemklassens Passagerer. Ved Kjøbet af Billetten gjør endnu den gamle Familiefolkhed sig gjældende.

Saa er nu da den unge Mand ankommen til Amerika. De saa Dollars, der blev tilovers fra Rejsen, er snart forbrugte, og nu staaer den ulykkelige ved Døren til en ny Verden. Han er intet og kan intet. Ifølge den urigtige Opdragsmetode har han i Hjemmet besøgt de højere Skoler. Der kunde maatte være bleven en duelig Haandværker af ham, hvis man i Hjemmet havde forstaaet at styre hans Tilbøjeligheder over i rette Spor. Som en Søn af dannede Forældre har han maattet slibe Bønnen, har argret Lærerne og sig selv med og maatte forsvigt sig i et eller andet Fag. Reel Videnskab har han aldrig tilegnet sig, og praktiske Arbejder har han aldrig forerettet. Hvad nu?

Hvis han har Anlæg i sig til en dygtig Mand, da bryder han sig Vej gennem alle Hindringer, tager fat med Hænderne, naar der ikke er andet tilbage, og lærer i Livets hårde Skole, hvad en

forfejlet Opdragelse ikke kunde give ham. Men fattes der ham den fornødne Karakterstyrke, er Ubrugbarhed ham medfødt; er Knekten saa at sige slet fra Hjemmet af, da hjælper han snart til med at fylde Dagdrømernes store Høl, der stadig gaar omkring og venter paa, at Lykken skal kastes dem i Skødet. Han sløves og kommer i Forfald. Tilflyder saadanne ulykkelige endnu af og til en Understøttelse fra Hjemmet, saa er deres Undergang først og fremst sikker. Tilviden til denne Hjælp er i Virkeligheden kun at gyde en Draabe Vand paa den hebe Sten og hindrer dem i at komme til den Erkjendelse, at de aldeles er henviste til sig selv og enten maa arbejde, indtil den sidste Draabe af det denne Blod er forbrudt ud, eller ogsaa gaa retningsløst tilgrunde.

Den sidst omtalte Klasse gaar ikke straks over til at blive Landbrugere. Uden fast Maal banker de omkring, forsøger det snart hist og snart her uden nogenlunde at opnaa et Resultat, fordi Alvor og Erkjendelsen af Arbejds Nødvendighed fattes dem. Det lykkes maaske tilfældigt for den ene eller den anden af dem ved Tilfældets Mellemkomst; men det langt større Flertal omtommer paa Landevejen, i Daarekisten, eller gjør med et Fortvivlelsens Spring en brat Ende paa sin amerikanske Væbena. I Hjemmet erfarer man ikke noget om dette. Den tomme Plads spores vel heller ikke mere. Sønnen er forsvunden!

Forskjellige Menneskers Ordforraad.

I det netop udkomne Bert af Professor Schmeding i Duisburg findes følgende Bemærkninger om, hvad Menneskets Ordforraad maa være, for at det skal kunne føre en Underholdning i dannet Selskab.

Sprogforskeren Max Müller skal have anslaaet det til henved 3000 forskjellige Ord; i et Foredrag af en ung Filolog hørte vi nylig nævne 5000. En ikke altsfor veltalende Husfrue i Selskab med sin Tjenestepige, en Væbter med sine Svende, en Opvarter med sine Gæster, en almindelig Landmand med sin Ræbo i Øgen, kan vel nøje sig med en Tiendedel af dette Antal. I en Bog „Hvorledes man lærer fremmede Sprog“ finder vi herom følgende ikke uinteressante Notits: En Bræst paa en Ø i St-Friesland havde gjort den Jagtagelse, for hvis Rigtighed han indestaaer, at mange af Husmændene i hans Sogn ikke raader over et Forraad af 300 forskjellige Ord. Antallet af Ord i de ægyptiske Hieroglyfskrifter beløber sig kun til 685, og det er sjelden, at en italiensk Operatør indeholder flere. En vel opdragen Mand i England, der læser sin Bibel, sin „Times“, sin Shakespeare og det hele Utaal af Bøger i et Lejebibliotek, bruger i en Underholdning faktisk kun mellem 3—400 Ord. Tænkere og strenge Logikere, der indgaaer ubestemte og almindelige Udtryk, men venter, til de finder et Ord, der nøje

dækker deres Tanke, naar et betydeligt højere Tal, og en søet og dygtig Taler med Kænsning og Dannelselse kan have sig til at byde over 10,000 Ord. Shakespeare, der som bekendt udmærker sig ved en usædvanlig Mangfoldighed i sine Udtryk, har for at producere sine Dramaer brugt omtrent 15,000 forskjellige Ord. Miltons Parter er bygget af 8000 af disse enkelte Stene, og det gamle Testamente siger alt, hvad det har at sige, i 5442. Et sekulaars Barn vil vanskeligt kunne læse over 1000 Begreber i Ord. Med disse 1000 Ord formaar det at udtrykke alle sine Tanker, og efterhaanden, som dets Forestillingskreds udvide sig, forøges selvfølgelig Ordforraadet. En 10-aarig Dreng, der har begyndt at læse fremmede Sprog, kan ikke klare sig med 1000 Gloser for at udtrykke alle sine Tanker. 1800—2000 velvalgte Ord burde være tilstrækkelig ogsaa for ældre Skolebørn til i de fleste Tilfælde at kunne sige, hvad de mener. Dette Ordforraad er ogsaa tilstrækkelig for Læsning af lettere Forfattere. Bishof indeholder en Bog ofte mere end dobbelt saa mange forskellige Ord, men ved et skjonfont Udvalgt vil de kjendte Gloser altid gjentage sig, medens de ukjendte kun enkelte vil forekomme.

Hvad Paafuglelær blev brugt til i Oldtiden.

Ved Udgravningen af Pompeji har man opdaget tre interessante Frescomalerier, som fremstiller Scener fra Middagsfestsfaber; under Billederne har man fundet Indskrifter, som ere Brudstykker af den Samtale, som Deltagerne i Selskabet have ført. Paa et af Billederne ser man en af Deltagerne staa i en Krog i Værelset og underkaste sig Virkninger af den Paafuglelær, som de rige Romere altid førte med sig i Middagsfestsfaberne. Med den kilbrede de sig i Struben i det Jæblil de sølte, at Mæven var overfyldt for at stasse sig Livbring ad en den Gang ikke usædvanlig Vej, saaledes at de bleve i Stand til at tage for sig af Retterne med fornyet Kraft. Datidens Rigmænd havde elegante Etuier til deres Praadsferinstrument — Paafuglelæreren.

Kur for Diphtheritis.

I „Bordingborg Avis“ skriver en Indsender følgende:

En fransk Læge har gjort den Jagtagelse, at Diphtheritisansamlinger i Løbet af nogle Minuter opløses, saasnart de kommer i Berørelse med Damp af Træbjæret og Terpentinesens. Gjennem en herpaa grundet Fremgangsmaade er det lykkedes at redde Børn, der allerede vare opgiene og næsten vare døde.

Selv efter foretaget Trochotomi behøver man blot ved Siden af Eggelsen at anbringe en Blanding af Træbjæret og Terpentini i en Jerngrube og stifte Jdberi. Værelset fylbes med en sort Røg,

saa tæt, at de tilstedeværende ikke kan se hoeraandre; men den foraarjaager ikke noget Ildebejndende.

De Syge indaande kraftigt med Næbelse denne harpiragtige Atmosfære. Det mærkes, at den bringer Liv; de kvælende Hinder løses straks og kastes op. Lægges disse Hinder i et Glas, kan man se dem opløse sig. Dr. Deltzil lader samtidig Patienterne skylle Halsen med Stenfuldsjære i Kalkvand.

Sygdommen er fuldstændig hævet i Løbet af 2 a 3 Dage. De omtalte Dampere er desuden et ypperligt Disinfektionsmiddel; alle Børn kunne nærme sig den Syge uden at blive smittede. Indføderer har prøvet Midlet ved et Diphtheritis-Tilfælde, hvor det hjalp øjeblikkelig, men alt i Værelset blev fort.

Uden god Helbred bliver Livet en Plage. Alt er haabsløst og det værste er, at man bliver en Plage ogsaa for sine Medmennesker. Dr. Lucas's Dispensary i Chicago behandler Klar efter andbet en hel Mængde Patienter og har som det synes haat betydeligt Held med sig. Se Anvertisementet i en anden Spalte og skriv efter Bogen „Livets Hemmeligheder“, som sendes frit.

Den store Smertestiller, mod Gigt.

Trækninger i Ansigtet og i Lemmerne, Kroftkræbber, Mareidit og Hostesmerter.

Angsmærter.

Korshvævinger, Riv Hals, friske Saar, faarne Steber og Kvæstelser.

Tandpine.

Hovepine, Brandhaar, Vedsmærter, Drepine, sprukne Hænder og alle Smærter der kræver ubortvortes Midler.

Landmand og Kvegvædere

finder i St. Jakobs Olien et uovertræffeligt Middel mod Sygdom hos Kvæget. En Kasse St. Jakobs Olie koster 50 Cents 5 Kasser for \$2.00. Raas i ethvert Apothek. For \$5. sendes 12 Kasser frit til alle Dele af det For. Stater. Adresse:

The Charles A. Vogeler Co., Baltimore, Maryland. Dr. August König's

Hamborger Kryddersalve

er et ganske fortrinligt Middel mod Vildber, forskjellige Slags Saar, Kroft, „Hønsesjæ“ o. s. v.

Hver Pakke 25 Cts. Faas paa Apotheket. The Charles A. Vogeler Co., Baltimore, Md.

Advertisement for Peter Ebbeson's printing and bookbinding services, listing various typesetting and printing options.

Advertisement for North Platte Lumber Co., Howard City, Nebraska, listing various types of lumber and building materials.

Advertisement for Dannebrog Jernvare-Mobel og Seletøjbutif, listing various ironware, furniture, and household items.

Advertisement for John Mark, listing various types of ironware, tools, and wire products.

Advertisement for Halle — Farmere og Gartnere!, listing various types of seeds, fertilizers, and gardening supplies.

bage. Da hun naaede Stien, der førte lige op til Huset, kastede hun et Blik ud over Eggen, hvis tætte høje Græs var mødent til at slaas. Mar, Skolelæreren Søns, stod lænet mod et Træ. Med det lange, blonde, tilbageskragne Haar, de blå Øjne og den lille, grønne Jatte, der sad stramt om ham, saa han ud som en Drømmer, hvis Tanker søger bort fra Omverdenens Liv for at sværme omkring i Idernes Rige. Han hilste paa Gretchen, da hun gik forbi, men hun vovede ikke at se paa ham. Eiden deres Barndom havde han kun sjældent talt til hende; uagtet de ikke kom sammen, kjendte de hinanden meget godt, som man kjender hinanden paa Landet. Mar var nylig kommen fra München, hvor han havde fuldbendt sine Studier ved Universitetet. Hans Ophold i Hovedstaden havde givet ham en vis Anføelse der paa Eggen. Gretchen forstærkede sine Skridt for at naa Faderen, der vendte sig om for at se, hvor hun blev af, da i det samme Mrr med sin bløde, sympatetiske Røst ifstemmede Goethes Vers:

Saa har jeg altfaa nu Dig mistet. . . Du, hulde Pige, fra mig flyr. . .

Gretchen, der stod i Begreb med at forlade sin Hjemstavn, lod sig ganstke rive hen af den Tanke, at disse Vers var henvendte til hende; hun vovede ikke at sige hen efter Mar, der sjeenede sig langsomt, halvt skjult af Digtet, men de to Vers vedblev at tone for hendes Øren, og medens hun gjentog dem for sig selv, farvedes hendes Kinder af en stærk Rødme.

Hele Naturen syntes hende med et mere smilende og skjon end før; det var, som om alt blev lyst omkring hende, og hendes Hjerne fyldtes med Jubel og Lykke. Men det varede ikke længe, før hun aitter blev Blytte for en tung, melankolisk Sindsstemning.

„Tankte han paa mig ved at synge disse Vers? . . . Eller var det tilfældigt? . . . Na, det er ikke mig, han mener med disse Ord „den hulde Pige“ . . . det er snarere en eller anden lille Skjonhed i München . . . Tosje, som jeg var, at lytte efter den Sang!“

Hun bestrebte sig for at vinde Herredømme over sine Tanker, men det var ikke saa let en Sag. Istædtfor nu at gaa hen til den gamle, der sad paa Træbenken, vandrede hun ind i Haven og lod, som om hun saa' efter Frugttræerne og Blomstertopperne udenfor Huset, I det den unge Pige nærmede sig en pragtfuld Jasmin, der voksede i Espalier, bemærkede hun Fødsfor i Sandet. Hun udbrydte dem hurtigt, hendes Hjerte bankede stærkt; nu saa' hun sig om for at være sikker paa, at ingen gav Agt paa hende. Bag en af Jasminens neberste Grene, der sjensynlig var bleven højet om, fandt hun en lille Buket, som behændigt var